

Ainokaisa Airaksinen,
ainutkertainen inehmo,
annat lääkettä parasta,
terapiaa terveellistä
ahdistukseen aivojeni
kovia kokiessani
masennuksen marrasmailla,
kun asuu minussa murhe,
ja piinaksi käy suruni.

Kuten virta vilvoittava
viilennät paloa virvan
hetteillä rikotun rinnan.

Näin minä sinua muistan:
Laineen leikein pyörteilevät
hienot kutrien kuparit,
konsa kohtaa katse kirkas,
silmien sininen loiste.

On kauniimpi katsantosi
kuin on lähteellä läjöstys,
sointuva solina alton,
satakielen laulun lainen,
keinuva kävelyaskel,
kaltainen gasellin nuoren
laidalla savannin laajan
tai metsän sokean peuran
pehmeällä sammaleella.

Konsa päivä on taas täysi,
jo valmiina on urakka
Lehikoisen leipomolla,
Ainokaisa Airaksinen
ajaa pyörällä kotiinsa,
äitiään halaa lujasti,
kirjaa vihkoonsa runosen,
polkee heljää hiekkatietä
kuin kevään ihana airut
laulutunnille Tukian.

Raikkaasti solisee sointi
herkän alton aallokkoina
kuten kutsut keijukaisten
metsässä purojen luona,
kun rusottaa taivaanranta.

Muistatko, kun keskustelin
sinun kanssasi keväällä?
Ihmetystäni imeksin;
sinä kuunnella osait.
Sinä neito norja, nuori,
arvosit myös kulkuria.

Minullekin miekkoselle,
miehelle mitenkuteelle,
unteloiselle ukolle
lausuit rohkaisun sanoja
lähimmäisenlämpimästi,
konsa lohdutit minua
elämäni ahdingossa,
majoilla masennukseni,
ja hymyn hyväisen heitit.
Sinut siitä aina muistan,
Ainokaisa Airaksinen,
ainutkertainen inehmo,
niin puhdas, heleä helmi.